

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

ДЕВИЧАНСКА БЕЛИНА ПЛАТНА

МОЈ СЛИКАР

Из девичанске белине платна графитом
Извлачиш моја тешка бедра У даху сам Риба
Пуноће Осмехом ми плови јеванђељска икра
Покретима привремене потпуности назначиш
Грех густ као тајна етруске тишине
Снажне руке обавијају усред рањивог јутра
Зачету белину жедног ми трбуха У кругове се плету
Гнезде две голубице снежне отекле од зрелог меда
Безгласна у питомости давања кожа поприма боју
Лета Мирисима отвара се дивља оскоруша
Додирнута циметним акварелом свитања
Караванима прстију низ кичму отвараш језера
Бездан Грлатог лабуда нек округе бисером
Звезде пред нежно потонуће

ПРЕ НЕГО ГЛАСОМ СВА ИСЦУРИМ

Гори месец Црвена светлост легла по липама
Утонулим у реку Из лишћа гледају ме непознате

Очи Блесну голо раме Пашњак на твојим грудима
Блиставе капи сушим ужареним длановима Колико
Јуче говорио си о бојама Ван Гогу О плаветнилу
Душе Девичанству Сплету сенки И ништа о томе
Да ће одлазак узвитлати просуто лишће Покренути
Бунар ћутње Ту више нису твоје очи које носе
Уличну светлост Одблесак црних кула у води
Мостове који прождиру реку и удар градске уре
У којем се сударише наше руке пре зоре
Док смо испраћали чамце надуте маглом и морнаре
С погледима испуњеним господством лабудова
Где су сада звезде упаљене вршцима ужарених
Прстију Чекањем подсећам на раскршћа без
Путоказа из којих израстам сунцокретна са дебелим
Семенкама Ходочасница чија су колена обале
Приспеле за прихват лађе Нека ти на њима долазак
Буде молитва пре него гласом сва исцурим

ОСМЕХОМ ОТКРИВАШ ХОД

И трајаше звук сањив од спарине Улепљен
Житким летом Троми брод Нагнут над
Манастирским зидом По степеништу
Играла просута со Танка у струку У рукама
Монаха жеђ наслућена Хлебови даривани
Од Бога миришу у звуку Наговештавају
Светковину У магли зрелог зрака мину

Твоја сен Осмехом откриваш ход Суноврат
Лета Нога покренута из корена бездна
Печат неба Пој пути узвитлане у висовима
Светилишта У теснацу простора где рађа
Се жеља нага као твоја нога Пролазиш
Невеста Блистава У злату младости
Верна једино звуку утопљеном
У наборима твојих свилених хаљина

ЛУМБАРДА

Дајани

Улице приљубљене једна уз другу Старе камене
Куће провирују кроз малене прозоре Рибље подне
Открива смеђи трбух Сунчева базалтна кошуља
Упија пот твојих жедних капака Миришљава куло
Невесто кукурузне крви Падам кроз свилене вртове
Воћњаке млечних колена Кроз белину осенчену
Копљем сата Дванаест удараца одјекну Торањ
Катедрале Св. Рока пада у бездан Рађам се на твојом
Вилинском длану улепљен сољу Мирисом младог
Ветра сјајним бедрима покренут Наг између јуче
И сутра Жар камења нас уједа Прашина винограда
И спржена земља Светлост оштри зубе на клупко
У суноврату Игру мора на слепој кожи Зрелим
Рукама време меси глину Песак у грлу Твоја
Рамена раздвојена као писак ластавице погођене

У лету Ноге беле тополе кренуле ка Зениту
Додирнух раж сунца у средишту круга Подне
Постаде невидљиво Његов модар бат олистао
Од бројева покори Свет

САРАЈЕВО

*Љубио сам јој груди отворене шкољке
Са дебелим бисерима у мрком средишту
Пили вино мерлот Јели туфахије са орасима
Свијећа на столу издисала Катедрални сат
Ударио затим још једном Жена коју сам
Требао да волим уплетала се у моју сијенку
Нага силазила низ тамну руку Бијеља од
Хљеба ребрима меким рушила свијет
Ујутро када је моја туга одморена и душа
Остала прилијепљена иза зида сна
Пролазимо уским улицама Устима тражимо
Звијезде Испијамо уснули мирис хладноће
Прве капи јутарњега злата Говорим јој истину
У дамару бола узидала се као свијетлост
У мраку Посматрам чудна лица мимо нас
Дјеца говоре ријечи које не разумијем Туђе
Жене кроте моје погледе Бијелина преварена
Нашим присуством промиче као трамвај
У бесаној ноћи Она говори како је у зидовима
Катедрале посматрала моје очи како није
Смијела прећи преко моста на Миљацки
Дозивали је гласовима мртвог чворка
Снијег је висио по ниским крововима
Његово дебело тијело било надувана риба
Фебруар је прелетио преко чела оставио
Сијенку издужену као вијугава ласта
Нисам знао да посматрам катедралу
Последњи пут Све је престало бити
И град и топла жена*

ПАШТРОВСКА НОЋ

Удара Перун целу ноћ Звечи дугачко копље
Златан непробојан штит Искре огњеног бата
Упија глатка кожа уљаног огледала Одјечи громова
Надјачавају рику црних паштровских брда
Тресу се хаљине уморних монахиња маслина
Лепљива јегуља склупчана на мојим грудима
Удише смрт Давно су отишли дечаци Из трсја
Крај обале посматрали су твоје мрко тело
Заслепљено мелодијом покрета Дубоко доле
Рикала је глад упаљене звезде Устаје зора
Ваздух се тешко дише згуснут сјајем јутра
Свитање притиска лице уз прозорско окно у ком
Твоји прсти траже логику Смисла Све сједињено
Мирише олисталим гласом док траје прича
У светлосном напону и удар два била утопљених у једно

КИША НАД КОТОРОМ

Иза прозора заробљеним зеленим шкуретам
Промаче бледа сена Данима дажд испира дланове
Испружене у глуво новембарско небо Одјекује
Стара градска ура Мирише заливски ветар на алге и со
На рамену ујед летос остављен када си ми показала
Болну агонију песка Доле у ували где су се димили
Векови у лету пламених галебова Време је њушило
Остављене стопе у песку и жути је слепац напуштао
Узорани океан Ниси проговорила ни Реч Гледала си

Како се отвара тамни пупак ноћи Гута нас у њему
Заробљене Ниси имала снаге да останеш у разлистаној
Тами Звезде су губиле правац Тонуле у црно мастило
Лето се порађало на твојем голом трбуху Љубав гасила
На мојим влажним длановима Ноћ црна гробница
Легла на мојим грудима Олеандри огрнути зеленим
Кабаницама без очију претворени у сенке беже
Рубовима мола у густу пустош преварену мирисом
Твога тела Један црвени траг на небу покрену твој
Уснули хороскоп да сиђеш старим каменним степеништем
Видех те тада последњи пут Само киша Киша
И моји ужарени дланови Господе пада ли то крв

КО СИ ТИ

Испијена месечевом усном
Моја сена раздвојена

Крећем се по кући
Као утвара

Причам са тобом
Тако знам
Да ме нећеш чути

Немам храбрости

Врата да отворим

Плашим се да видим

Дима стуб

Из твојих трагова

Како се вије

Миришем јастук

По ко зна који пут

Из шибља твог ока

Излазе чудне

Мале животиње

Гризу ми прсте

Ходам насумице

Заслепљена срна

Распукла смоква

Скрива

Под уснама грех

Коре сећања плануше

Стаблом мог страха

Горим

Као вештица из *Цастилла*

Твоје Ван Гогово око

Посматра мој пад

Спасити ме неће

Нити једна песма

Ти ниси други

Ко си ти

Неко ко је давно умро

Сада се светиш

Новом рођењу

Казујеш

Упаљен си тренутак

Смрт је обмана

Здробљена

Твојим прстима

Моје траве миришу

Ти си двоструко време

Ја - закључана ствар

Под плавом куполом

Коб нам се смеши

Копљаник си

Преторијанац

Краљ

Ја само жена

Црни кристал

Располућена твојом загонетком

ПИЧИЈА

Пичија Пичија Мирише на младу смолу бора
Дрхтајима помера живу кожу Вертикалу света
Светлост сабира у јединствену ћутњу осмеха
Отвара вишебојну подвојеност Византијску
Игру мужа и љубавника Предео давања замириса
Циметном бојом хоризонта Предајем Ти набубрели
Брег линију црног чемпреса Последњу одбрану
Упали препланулу капију чекања
Молитвом мога млека Окруни пределе зрења
Плаву трагику рибе Подижу се колена снежна
Два лабуда близанца Врисну тама брадавица
Задрхташе ребра која точе уље маслињака
Крикну ужас бедара Тешки брод Квасац
Из којег извире и нараста свет

http://maxminus.weebly.com	DIOGEN pro kultura magazin pro culture magazine
 MAXMINUS DRUGI PRVOG ELEKTRONSKOG ČASOPISA ZA POLITIČKU SATIRU, HUMOR, KARIKATURU I STRIP NA BALKANU	http://diogen.weebly.com

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

DO NOT COPY